

Formanden: Udenfor dagsordenen giver jeg ordet til den højtærede indenrigsminister, for at han kan fremsætte det i dag anmeldte lovforslag.

Indenrigsministeren (Smørum): Jeg skal tillade mig for det høje landsting at fremsætte forslag til lov om tillæg til lov nr. 123 af 18. april 1925 om erhvervelse og fortabelse af indfødsret.

Det vil erindres, at der i 1946 gennemførtes en lov, der for visse persongrupper indførte en særstilling i forhold til den normale indfødsretslovgivning. Den pågældende lov, lov nr. 379 af 12. juli 1946, bestemte, at reglerne om automatisk erhvervelse af indfødsret ved fødsel her i landet i forbindelse med ophold her indtil det fyldte 19. år samt ved ægteskab og legitimation ikke skulle gælde for tyskere, tidligere tyske statsborgere og flygtninge, alt forsåvidt den kendsgerning, der skulle begrunde indfødsretten, var indtrådt i tiden 9. april 1940—31. december 1947. Ved en lov af 22. december 1947 blev dette tidsrum forlænget til 31. december i år.

Loven af 12. juli 1946 udelukkede endvidere danskfødte, som i tiden 9. april 1940—31. december 1947 har erhvervet tysk statsborgerret, fra at bevare dansk indfødsret, selvom de bliver boende her i landet. Denne regel gælder enhver erhvervelse af tysk statsborgerret, men har især betydning for kvinder, der har giftet sig med tyske mænd. Den blev iøvrigt ikke forlænget ved den nævnte lov af 22. december 1947.

For alle de nævnte kategorier kunne det dog ved særlig lov bestemmes, at de normale regler i loven af 1925 skulle finde anvendelse i det enkelte tilfælde.

Som det vil være bekendt, var det ikke hensigten med loven af 12. juli 1946 i almindelighed at udelukke tyskere fra at blive danske på samme måde som andre udlændinge. Formålet var at få lejlighed til efter en prøvelse i hvert enkelt tilfælde at tage stilling til spørgsmålet om de pågældende personers egnethed til at være danske statsborgere.

Jeg skal ikke komme nærmere ind på de grunde, der førte til gennemførelsen af 1946-loven, men nøjes med herom at henvise til bemærkningerne til det oprindelige lovforslag samt til forhandlingerne i dette og det andet høje ting.

Nu er lovens tidsfrist ved at udløbe. Det synes da rimeligt, at jeg giver det høje ting nogle oplysninger om denne lovs virkninger. Til indenrigsministeriet er der frem-

kommet dels ansøgninger, dels indberetninger om indgivne ansøgninger fra ialt 2 323 personer. Der er gennemført to love, hvorved ialt 882 ansøgere er blevet undtaget fra lovens virkninger. 301 er optaget på det forslag til særlov, som jeg forleden dag fremsatte her i tinget. I ministeriet ligger der endvidere i øjeblikket allerede henimod 100 yderligere sager, der er færdigbehandlet; de pågældende ansøgere vil ved ændringsforslag blive søgt optaget på det omtalte lovforslag.

Den 1. december var der givet afslag til ialt 118 ansøgere. Herved kan jeg minde om, at alle sager af denne art forelægges for landstingets indfødsretsudvalg, således at ministeriet i intet tilfælde på egen hånd har afslået noget ændrende af denne art. Det samlede antal færdigbehandlede sager andrager således for øjeblikket omkring 1400.

De resterende sager er endnu genstand for behandling dels i ministeriet, dels hos lokale myndigheder. I en række sager har man måttet forsøge på at få oplysninger fra udlandet. Mange af ansøgerne bor jo ikke her i landet. Jeg regner dog med at kunne få en del af disse sager færdige i så god tid, at de pågældende ansøgere ligeledes kan få deres sager afgjort i denne rigsdagssamling.

Som det fremgår af bemærkningerne til det nu fremsatte lovforslag, har regeringen ikke anset det for påkrævet at opnå en yderligere forlængelse af den omhandlede særlovgivning. Men til gengæld bør man gennemføre en overgangsbestemmelse som den her foreslåede. Det må nemlig anses for både stødende og uheldigt, om de personer, der har fået afslag eller står til afslag efter loven af 1946, skulle kunne gøre denne afgørelse illusorisk. Dette vil de, hvis det drejer sig om kvinder, meget let kunne gøre ved at indgå ægteskab — eventuelt, hvis de allerede er eller har været gift, ved at indgå nyt ægteskab, måske med samme mand. Derfor foreslås det, at de personer, der omfattes af 1946-loven, og som ikke har opnået en undtagelse fra dens regler, ikke skal kunne skaffe sig dansk indfødsret udenom lovgivningsmagtens kontrol. De pågældende kvinder stilles altså lige med mænd, der måtte have fået afslag efter 1946-loven. De, der engang er blevet forkastet som statsborgere ved en afgørelse, som lovgivningsmagten har truffet, må altså finde sig i, at de ikke uden lovgivningsmagtens godkendelse kan komme udenom denne afgørelse.

Idet jeg iøvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg henstille dette til det høje tings velvillige og hurtige behandling.